“Anar a un club de tanta passió és un repte”

“Era una decisió difícil de prendre perquè marxo en el moment més àlgid del club”, diu el lloretenc després de catorze anys al Girona

“Hi he tingut una connexió especial i m’ha fet confiança”

Jordi Balcells, a Montilivi, on ha treballat durant 14 anys QUIM PUIG.

El Girona té jugadors amb mentalitat i fam. Amb aquesta actitud, t’adaptes al que et donin. Estic segur que anirà molt bé

Hem de connectar amb els jugadors com ho hem fet a Girona i créixer més des de la persona que des del futbolista

Després de 14 anys al Girona i sis temporades senceres seguides com a màxim responsable de la preparació física del primer equip, Jordi Balcells (Lloret de Mar, 25-3-1978) encetarà una nova etapa professional a Sevilla. Tenia una temporada més de contracte a Montilivi, però ha decidit fer el pas i continuar treballant amb Pablo Machín i Jordi Guerrero.

Hi va donar moltes voltes?

No vam tenir gaire temps, perquè quan passen aquestes coses, és d’un dia per l’altre. El petit temps que he tingut per prendre la decisió ha estat molt intens, perquè era una decisió difícil. Per un costat, hi ha el tema professional, ja que se t’obre un repte que és apassionant. Però per contra, veus com ha crescut un club en què acumules 14 anys i entens que, si prens la decisió, segurament estàs marxant en el moment més àlgid del club. A primera, fent un salt en instal·lacions, amb una estructura que no té res a envejar a altres de primera. És una decisió difícil. Però si en algun moment toca prendre-la, és en aquest repte. I des del punt de vista personal, estava en una zona de confort, d’entorn, família i amics, i ara n’he de sortir. Aquest és un altre repte.

També era una oportunitat irrebutjable, com deia Machín? El tema econòmic hi ajudava?

El tema econòmic l’has de valorar quan prens una decisió, però jo no he funcionat mai amb això com a objectiu principal. Poso a la balança altres temes. He estat treballant quatre anys i mig amb una persona, m’hi he fet molt i m’he sentit molt valorat. Quan algú confia tant en tu i està tan decidit que l’acompanyis en un lloc tan important, això fa que acabis prenent la decisió. Evidentment, tot s’ha de valorar, però al davant hi ha projectes esportius, reptes professionals i connexions com la que tenim amb el mister.

És ara un home de Machín?

Sempre m’he sentit una persona que he treballat pel club, i concretament per l’entrenador que hi ha hagut en cada moment. M’he sentit molt identificat amb aquesta situació, perquè em considero una persona de bon fer, bon tractar, que intenta aportar el millor per fer més fàcil la vida de l’entrenador i fer créixer el club. És cert que quan estàs quatre anys i mig junts i sorgeix un repte com aquest, des del moment que fas aquest pas, ets una persona que vas amb ell i formes part del seu equip de treball. Tot i això, em sento molt orgullós d’haver estat una

persona de club a Girona. Ara m'identifico amb Pablo, amb qui tinc una relació molt potent.

Hauria estat una decepció que no se l'hagués endut?

No ho sé, ha estat tan ràpid que ni he tingut el temps de pensar. Em va trucar, em va dir que volia que l'acompanyés i sempre he sentit que hi he tingut una connexió especial.

Aquesta connexió es va anar fent amb el temps, o va ser ja d'entrada?

Es va construint amb el temps. Machín va arribar en una situació molt complicada pel que fa al club i l'equip, i el fet que el cos tècnic hagi anat creixent, acompanyats sempre d'èxits i victòries, suposo que ajuda a enfortir la relació i la confiança entre nosaltres. M'ha fet confiança i suposo que la hi he tornat en forma de rendiment.

Fa pànic el canvi? És comparable a quan li van donar la màxima responsabilitat de la preparació física?

Salvant les distàncies, perquè les situacions són diferents, qualsevol pas que fas no deixa de ser una cosa desconeguda. Més que pànic, ho veig com un repte, amb il·lusió. Quan vaig assumir la preparació física del primer equip, tenia sentit de la responsabilitat però alhora era un repte. Aquest és un altre moment, un pas cap a una cosa desconeguda. No soc de mirar les coses amb por sinó amb il·lusió.

Prepara diferent la temporada respecte al que feia a Girona?

Quan coneixes l'entorn, les persones amb qui treballaràs i la dinàmica d'un club, va molt més rodat. Ara tot això canvia. Tot és nou i exigeix un sobreesforç per absorbir tot l'entorn humà que aquí ja tenies el temps guanyat. T'has d'intentar anticipar una mica, i anar reaccionant, però és inevitable preparar coses de manera diferent.

Què ha fet fins ara?

El Sevilla ve de treballar amb uns entrenadors que duien la seva estructura. Nosaltres adaptarem l'estructura que tenen al club, molt àmplia i potent. Hem estat en contacte amb adjunts a la direcció esportiva per organitzar la pretemporada i també amb la gent del servei mèdic i els col·laboradors del dia a dia, a més de veure els recursos materials. Ens anem fent la idea del que tindrem, perquè quan arribem ens coneguem més i comencem a funcionar des del primer dia.

Els recursos són molt superiors als del Girona?

Hi ha una estructura de club força més àmplia. Coses que hem reclamat a Girona i que s'han anat fent de mica en mica. A Girona, hem viscut el procés de creixement. A Sevilla, ja hi és des de fa molts anys. És qüestió de conèixer-les i que tots ens entenguem.

Han de començar molt aviat, la plantilla encara s'ha de definir i hi ha mundial. Són contratemps?

La prèvia de l'Europa League condiciona l'arrencada. Començarem la primera setmana de juliol, condicionats també pels cinc mundialistes, que lògicament s'incorporaran més tard. El mercat el porten més el mister i la direcció esportiva, però intueixo que no es resoldrà en quatre dies. Amb la gent que tinguem, i amb un filial que aquest any per desgràcia ha baixat però que segur que té jugadors que ens podran ajudar molt, plantejarem les primeres setmanes de treball.

La pressió serà ja d'entrada.

Sí, començarem a competir de seguida. En comptes de partits de preparació amistosos, en tindrem d'oficials des de pràcticament el principi.

La pressió, l'exigència i l'entorn no tindran res a veure amb el Girona.

El Girona, en aquesta lliga, som uns nouvinguts. La història en aquesta divisió està fent els primers passos. A Sevilla hi ha un bagatge que marca l'exigència, juntament amb el sentiment cap a l'equip i la ciutat. Tot això és motivador. Trobar-te tanta gent entregada a l'equip, anar a un club de tanta passió, és un repte i una motivació.

Les setmanes de derrotes es faran inacabables?

Ho haurem de viure, i espero que com menys millor. Pel que té de bo i el que té de dolent, viurem pressió i passió. Esperem que sigui més passió que pressió.

Els jugadors del Girona tenien assumit que havien de pencar i córrer molt. Com ho faran a Sevilla?

Penso que ens ho hem de mirar des de la normalitat. Són futbolistes amb una repercussió mundial brutal, però estem parlant de nois entre 20 i 30 anys, que són conscients de la seva professió i del que han de fer per viure-la com més anys millor. I en el dia a dia, també podíem preguntar-nos què farien jugadors com Stuani o Bernardo, i ha estat espectacular. La mar de normal i cordial. Hem d'intentar ser nosaltres mateixos, conèixer-los i connectar amb ells, com hem fet aquí. I intentar créixer més des de la persona que des del futbolista.

Aquí Machín era a casa i rebia la gent. Ara entra a una casa on ja hi ha gent. És el reciclatge gros?

Aquest és el repte. El que és anormal d'aquest món és el que hem viscut nosaltres, amb un entrenador quatre anys i mig al mateix equip. Potser el més normal és el que passa ara. Anem a un lloc nou, ens hi hem d'adaptar i intentar que casi la nostra manera de treballar amb les particularitats que pugui tenir el club i amb les característiques dels jugadors. El repte és la normalitat. I per sort hem viscut durant molts anys a Girona una anormalitat. Molt dolça, però anormalitat.

En quin moment va tenir clar que Machín no continuaria a Montilivi?

Nosaltres sempre ens mantenim al marge d'aquestes situacions fins que no és una cosa molt concreta. És bo que sigui així. Com menys informació tinguem, millor, per estar centrats en la nostra feina. Però també és veritat que cap al final semblava que tot duia cap a la renovació del mister i que continués aquesta anormalitat. Crec que va ser una cosa molt ràpida.

Els futbolistes que més bé coneixen el sistema de Machín són els del Girona. És fàcil que vinguin a pescar a Montilivi?

No ho sé. Nosaltres coneixem molt la gent d'aquí. Futbolísticament i personalment. Ara, d'aquí a dir que el mister vindrà a fitxar, ho desconec. Ho porta ell amb la direcció esportiva, i és un tema del qual procuro sempre estar al marge. La meva feina és preparar el dia a dia perquè, vinguin els jugadors que vinguin, preparar-los i obtenir-ne el màxim rendiment.

Seria impensable que arraconés el seu sistema de joc?

És una de les seves senyes d'identitat. Tant el sistema com la manera de desenvolupar-lo. Si ha anat a un club,

entenc que és perquè aquesta manera de jugar, aquest estil, han agradat. El més normal és que comencem així i intentem transmetre les senyes d'identitat que hem tingut aquí. La manera de veure el futbol ve implícita amb el mister.

Com valora l'arribada d'Eusebio a Montilivi?

Opinar d'algú amb qui no has treballat o no has coincidit és una mica difícil. Desitjo que sigui la persona adequada per continuar avançant. Les sensacions que em transmet és que és un entrenador que té les coses clares, que té un bon tarannà, i segur que està envoltat d'un bon equip. I pot estar segur que té una estructura de gent que són uns professionals increïbles i que estaran entregats a ell perquè tot tiri endavant. L'estructura mèdica, els fisioterapeutes, els preparadors, els analistes, fisioterapeutes, preparadors, analistes i tot el grup humà, fins al delegat i l'encarregat de material, són professionals de primera línia que els ajudaran moltíssim.

Eusebio ha dit que s'adaptarà al sistema de joc que aplicava Machín. Ho entén?

Opinar de la manera de treballar d'un cos tècnic nou és complicat. Sé que la nostra ha funcionat, tal com diuen els números, però cadascú té la seva manera de pensar. Una cosa és el sistema i l'altre, l'estil de joc. Estic convençut que el Girona té futbolistes de mentalitat guanyadora, de molta fam, i amb aquesta actitud ets capaç d'adaptar-te al que et donin. Estic convençut que anirà molt bé.

Ha parlat del GIrona en primera persona. Què deixa a Montilivi?

És que he estat 14 anys al club. Per més que estigui treballant en un altre club, que defensaré els seus interessos i que quan ens enfrontem voldré que guanyi el Sevilla, cau pel seu propi pes que em sento el Girona com a meu. He dit que som uns nouvinguts a primera perquè em sento del Girona. I m'hi sentiré sempre. El que hem viscut aquí tots aquests anys fa que tingui un sentiment cap a tothom. Continuaré sent del Girona, estigui a Sevilla o a un altre lloc. Desitjo que estigui molts anys a primera i que continuï creixent com a club.

Publicat a:
-L'Esportiu. Girona 24-06-2018 Pàgina 2

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1419504-anar-a-un-club-de-tanta-passio-es-un-repte.html